

Istentisztelet 2021. december 12-én, ádvent 3. vasárnapján

Ünnepre várakozó világ

Fohász: *Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznak benne. Ámen (Zs 40,2-4)*

Kezdő ének: 312 – *Várj ember szíve készen, mert jó a hős, az Úr*

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy fényt, éltet hozva jössz, hogy az ádventnek te vagy az igazi fényforrása, világossága, s általad láthatunk mi is világosságot. Annyi kétség, homály, félelem, fájdalom vesz körül mostanában minket, köszönjük, hogy lelkünk sötétjébe beragyoghat ígéd világossága, s hogy ma ezt együtt élhetjük át itt a templomban.

Áldunk azért, hogy irántunk való szereteted nem fakult meg, sőt, annak bizonyítékát lépten-nyomon élénk tárod, csak nyitott szemmel-szívvvel kell hozzá járnunk. A teremtet világgal mi is sóvárogva várjuk, hogy bennünk, közöttünk cselekedj, hiszen Te vagy az élet, Nélküled semmit sem tehetünk, Nélküled elveszettek maradnánk.

Köszönjük, hogy azért jöttél, hogy megtörd a kárhozát és halál erejét, hogy Szentlelked bőven áradjon ott, ahol a szív békére lel, üdvöt talál Benned. Szívünk alázatát tárjuk Eléd, hogy ne hiába várjunk, betérj hozzánk és megáldj minket mennyei világodnak minden lelki áldásával, amit közel hoztál hozzánk azzal, hogy emberré lettél. Így áldj meg most ígéd értésével, hogy élővé váljon számunkra. **Ámen**

Alapige: Jn 5,1-9

1 Ezek után **ünnepük volt** a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. **2** Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. **3** A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak **tömege feküdt** ezekben, és **várták a víz megmozdulását.** **4** Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is **szenvedett.** **5** Volt ott egy ember, aki **harmincnolc éve szenvedett** betegségében. **6** Amikor **látta Jézus,** hogy ott fekszik, és **megtudta,** hogy már milyen hosszú ideje, **megkérdezte** tőle: Akarsz-e meggyógyulni? **7** A beteg így válaszolt neki: **Uram, nincs emberem,** hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe. Amíg én odaérek, más lép be előttem. **8** Jézus ezt mondta neki: Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj! **9** És azonnal meggyógyult ez az ember, felvette az ágyát, és járt. **Aznap pedig szombat volt.**

Kedves Testvéreim,

Ebben a borongós, a szokott hangulatoktól mentes ádventben egy olyan kép tárul eléink János evangéliumában, ahol a várakozásnak egy kevésbé emlegetett oldalát látjuk: nem egy örömteli, boldog várása ez a reménység beteljesedésének, hanem kínok között sóvárgó, vergődő, amolyan jobb híján várakozás. Mert más lehetőség nincs, és ahogy mondani szokták: a remény hal meg utoljára. A tehetetlenség várakozása ez. És tény, hogy közelebb áll hozzánk, mint gondolnánk, hiszen ez a tehetetlenség, cselekedni, megoldást adni képtelenség jellemző az ember Istennel való kapcsolatára is. Magunktól képtelenek vagyunk

bármit is megoldani. Kiszolgáltatva a bűn hatalmának, halálban, éjben várunk, míg felkel a Nap ránk is az Úr Jézus Krisztussal. Akkor ismerjük fel, hogy Őrá volt szükségünk.

Talán azért is megy fel Jézus Jeruzsálembe, mert ünnepük van a zsidóknak, ahogyan János a történetet bevezeti. Ez mindig nagy esemény, Istennel való találkozás és örvendezés az Ő színe előtt. Azonban a betegeknek nincs ünnepe, nincs szombatja sem, ők egyformán tengetik ünnep- és hétköznapijait, reménység ellenére is reménykedve várva valami csodára, ami változást hozna életükbe.

A Bethesda tónál így fekszenek halomra sokan, bár legtöbbjük számára esély sem mutatkozik a gyógyulásra. Reménység ellenére is reménytelen a helyzetük. Azonban van egy „de...”, ami mégis itt tartja őket: Hátha megmozdul a víz, hátha felbuzog, hátha bejutok elsőnek és meggyógyulok. Parányi kis esély, de mégis – hiszen nincs jobb, nincs más. Fokozatosan alakították ki a kettős medencét az öt tornáccal a gyógyforrás körül, hogy a legnyomorultabbak, akiknek nincs más próbálkozási lehetőségük, itt várják a csodát, hátha...

Nemcsak azért szomorú, szívszorító a helyszín, mert tele van nyomorúságos emberrel, hanem mert itt nincs a szenvedők között szolidaritás, együttérzés, hanem versengés, tolongás, lökdösődés, mert csak az számít, hogy a rég várt pillanatban ki jut elsőnek a vízbe. *„A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben (az oszlopcsarnokokban), és várták a víz megmozdulását.”*

Kedves Testvéreim, ez fogott meg engem, ez a várakozás. Tükörként teszi Isten elénk. Mert ez jellemző ránk, a mi korunkra, társadalmunkra is. Betegek, vakok sánták, sorvadásosak várják, hogy felbuzogjon az életet, gyógyulást jelentő víz. Lehet, hogy anyagilag sokan messze nem olyan szegények, mint a Bethesda betegek, de a vakság – a lelki látás hiánya, a sántaság – az egyenes járás, a haladás képessége, valamint a sorvadás – azaz különféle más testi-lelki erőtlenség mind-mind jellemző ránk, jelen van az életünkben. Tehetetlenek vagyunk ezekkel szemben. És nincs gyógyulás, csak a csoda várása tehetetlen kitartással.

És a történetben – akkor jön Jézus. Észreveszi a 38 éve beteget (akinek még a nevét sem tudjuk), odamegy, megáll mellette, megszólítja... *„Akarsz-e meggyógyulni?”* A csoda megérkezett! De a beteg ezt nem tudja. Kérdésével a gyógyulás reménységét ébreszti fel a betegben, akinek a várakozása csak erre az időszakos gyógyforrásra összpontosul: a gyógyulást jelentő tó vizével, az emberi lehetőségekkel számol csak, onnan várja, ha még várja egyáltalán a csodát, amit csak az a panasz tud elnyomni, hogy *„nincs emberem”*.

De sokan elmondhatják ma is: Nincs emberem! Nincs, aki rám nyissa az ajtót, aki megszólaltassa a telefont, aki megkérdezze, hogy vagyok, mire lenne szükségem? Aki meghallgatna, aki jó hírt hozna, jelét adná, hogy még tudnak rólam, még nem vagyok múlt a környezetem számára... És – ők is embert várnak, valakit, akiben ez jelenik meg az életükben. Ez a sok sebből vérző világ is ismeri a betegek sóvárgását. Pál apostol is említi, a *„világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését...”*

Isten pedig elküldte Fiát, hogy Fia által legyünk fiaivá. Isten Fia megérkezett. Akkor ott ahhoz a beteghez, a legelesettebbhez, de azóta elmondhatjuk, hogy a mi világunkba, ebbe

az elveszett, sok szenvedéssel, nyomorúsággal terhelt világba megérkezett Isten Fia, Emberré lett, hogy emberünk legyen.

Neki nincs szüksége a feltörő gyógyvízre, nem kapja fel és fut a beteggel a tóba – Neki elég, ha hatalommal megszólal. Mert az Ő szavában erő van: „*Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!*” És a gyógyulási folyamat első része megtörténik (a történet folytatásában olvashatunk majd a teljes gyógyulásról, a felhatalmazásról az új életben való járásra). Mert Jézus először talpra állít, „életre kelt”, aztán hirdeti meg a szabadítást és a meghívást a megszabadított életre...

Kedves Testvéreim, kérdés, hogy milyen adventi várakozásban élünk? Egyfajta cifra nyomorúságban várjuk, a nem is tudjuk pontosan, mit? A bethesdai beteg állapota vajon nem kép-e a mi helyzetünkről is? Ha így van, akkor az a jó hír, az az evangélium, hogy **ebbe a nyomorúságba** jött Jézus, a Megtartó, Szabadító. Hogy emberünkkel legyen, aki lehajol hozzánk és kiemel a nyomorúságból. Ő ezért már mindent megtett, elvégezte megváltásunkat, szabadításunkat a Golgotán.

Nem mindegy, hogy mire, kire összpontosul várakozásunk így advent idején. Vajon várjuk-e Őt? Őt várjuk-e? Akarunk-e Általa meggyógyulni? Elfogadjuk-e, amit kínál nekünk? Észre vesszük-e, hogy most **mellettünk állt meg**, minket szólít? Mert ez jó nekünk, mert szükségünk van Rá, az áldott Orvosra. Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Tudjuk-e mekkora a baj? Halljuk-e a kérdését? Mi a válaszuk? Hárítjuk a lehetőséget, vagy elfogadjuk? Akkor a Bethesdánál az az egy ember gyógyult meg, a legreménytelenebb, annak jeléül, hogy Jézusnak még az ő nyomorúsága felett is van hatalma. Ma és ezen az adventen mindannyiunknak kínálja szabadító, gyógyító szeretetét, hogy elmondhassuk az ének szavaival:

1. Áldott légy, mert megváltottál,
áldott, mert meggyógyítottál.
Áldott légy a bocsánatért,
gazdag és örök új életért.
2. Áldott légy, hogy szerethetlek,
Megváltómnak nevezhetlek.
Áldott légy, hogy megnyílt az ég,
Így lehettem én is a tiéd!
3. Áldott légy, hogy eljössz újra,
Angyalok majd kürtöt fújva
Zengik a te dicsőséged,
és színről-színre látlak téged!

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, légy áldott, hogy látva és ismerve minket, eljöttél közénk, hogy megállj a mi nyomorúságos életünk felett is, és feltedd a kérdést: *Akarsz-e meggyógyulni?* Bocsásd meg a kifogásainkat, panaszunkat, csalóka emberbéli reménységünket.

Add, hogy tudjunk Rád hagyatkozni és engedelmeskedni, amikor gyógyító hatalmad kezelésbe veszi az életünket. Hiszen Előtted nincs reménytelen, sem gyógyíthatatlan ember. Segíts ilyen reménységgel feltekinteni Rád ma is, és elhagyni a helyet, állapotot, ahonnan ki akarsz emelni, amiből meg akarsz szabadítani, mert Veled, Általad minden lehetséges annak, aki hisz. Áldd meg adventünket ilyen belső lelki változással.

Eléd hozzuk a gyászoló családokat, azokat, akik számára pillanatnyilag minden nagyon nehéz és kilátástalan. Hisszük, hogy Nálad mindenre van felelet, vigasztald és erősítsd őket igéddel, békességeddel és az üdvösség reménységével gyógyítsd szívük sebet és fájdalmát. Hiszen Üdvözítőül jöttél közénk. Ha nincs senkink, Hozzád akkor is járulhatunk, várunk is azért, reménykedő szívvel. Úr Jézus, jövel! **Ámen**

Mi Atyánk... Áldás... Záró ének: 226 – Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom...

A harmincnyolc éve beteg éneke

Úgy gyötört a szomj és nem volt erőm már
elhagyni bús fekhelyem!
Bár hiába volt sok vízmozdulás,
ott feküdtem reménytelen.

Ha nincs reményem, miért kell élnem?
Felelj hát, nagy Istenem!
Hát hiába van sok vízmozdulás,
Ha más gyógyul, mit ér nekem.

Egy ünnepnap reggel hajolt felém
egy fehér ruhás idegen.
Ó, nem ajkam szólt, csak könnyes szemem
s Ő megfogta hideg kezem.

Szent erő vonult át a testemen,
és otthagytam bús fekhelyem.
A Bethesda fénylett, s tükrében állt
az én gyógyító Mesterem.

Most szökdelj és ujjongj! Van már erőd,
te nemrég még oly béna láb!
És hagyd el most 38 év után
a Bethesda hideg tavát.

Ó, dicső reményem, ezért kell élnem,
felelt az én Istenem!
És elküldte Jézust, szívem Urát,
ki dicső Megváltóm nekem.